

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Sobieraj (spr.)
Sędziowie:	SO Karina Marczak SO Zbigniew Ciechanowicz
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Grądzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2018 roku w S.

sprawy z powództwa **Wspólnoty Mieszkaniowej M. nieruchomości przy ul. (...) - F w M.**

przeciwko **G. P.**

o nakazanie

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 6 lipca 2017 roku, sygn. akt I C 370/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu następujące brzmienie:

a) **nakazuje pozwanej G. P. usunięcie kraty zewnętrznej, zamontowanej przed drzwiami wejściowymi do lokalu numer (...), położonego w M., przy ulicy (...) i przywrócenie do stanu poprzedniego ściany stanowiącej części wspólne nieruchomości budynkowej wielolokalowej, położonej w M. przy ulicy (...) - F, w terminie do dnia 31 maja 2018 roku;**

b) **w razie niewykonania zobowiązania określonego w literze a) przez pozwaną, upoważnia powódkę Wspólnotę Mieszkaniową M. nieruchomości przy ul. (...) - F w M. do dokonania powyższej czynności na koszt pozwanej;**

c) **oddala powództwo w pozostałej części;**

d) **zasądza od pozwanej G. P. na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej M. nieruchomości przy ul. (...) - F w M. kwotę (...) (jeden tysiąc sto trzydzieści dwa) złote tytułem kosztów procesu;**

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 665 (sześćset sześćdziesiąt pięć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka Wspólnota Mieszkaniowa M. nieruchomości przy ul. (...) -F wystąpiła przeciwko pozwanej G. P. z powództwem o nakazanie pozwanej usunięcia kraty zewnętrznej zamontowanej przed drzwiami wejściowymi do lokalu nr (...) położonego w M. przy ul. (...) i przywrócenie ściany stanowiącej części wspólne nieruchomości budynkowej wielolokalowej położonej w M. przy ul. (...) -F w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku, a w razie niewykonania zobowiązania upoważnienia powódki do dokonania czynności na koszt pozwanej. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 06 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Świnoujściu po rozpoznaniu powyższej sprawy oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach:

Pozwana jest właścicielem lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w M.. W budynku znajduje się ponad siedem lokali. Właściciele tych lokali tworzą powodową Wspólnotę Mieszkaniową.

Pozwana wykonała metalową kratę w drzwiach wejściowych do lokalu. Instalacja ta obejmuje też ścianę, stanowiącą część wspólną budynku. Pozwana nie występowała do powódki o wyrażenie zgody na wykonanie przedmiotowej kraty.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2016 roku powódka wezwała pozwaną do usunięcia kraty zewnętrznej w drzwiach wejściowych do lokalu w terminie 30 dni od dnia otrzymania pisma.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne w świetle art. 222 § 2 k.c.

Zdaniem Sądu powódka nie wykazała, by pozwana miała obowiązek demontażu kraty i przywrócenia ściany do stanu poprzedniego, bowiem nie ma przesądzającego znaczenia fakt, że pozwana wykonała instalację w częściach wspólnych budynku bez zgody powódki. Sąd I instancji podkreślił, że pozwana posiada skuteczne wobec powódki uprawnienie do korzystania z części wspólnych budynku, co wynika z art. 12 ust. 1 ustawy o własności lokali. Powódka nie przedłożyła materiału dowodowego, który wskazywałby, że zamontowanie kraty w drzwiach wejściowych do lokalu narusza interesy i uprawnienia właścicieli lokali. W oparciu o zdjęcia przedłożone przez pozwaną Sąd stwierdził, że instalacja zasłania część ściany na korytarzu, co jednak nie daje podstawy do oceny czy instalacja ta poza światłem drzwi wejściowych do lokalu pozwanej jest przytwierdzona do ściany i czy istnieje możliwość jej demontażu w tym zakresie. Niewątpliwie instalacja zajmuje część ściany przylegającą do drzwi wejściowych do lokalu pozwanej, a zdaniem Sądu powódka nie wykazała, by któryś z pozostałych właścicieli lokali wskazywał na jakieś niedogodności związane z istnieniem spornej kraty. Sąd Rejonowy za nieprzekonujące uznał stanowisko, że krata blokuje drogę pożarową gdy jest otwarta, albowiem trudno uznać, że w sposób trwały blokuje drogę pożarową, gdyż wystarczyłoby ją zamknąć. Powódka nie wykazała, by pozwana pozostawiała kratę otwartą, co zdaniem Sądu wydaje się mało prawdopodobne w świetle artykułowanych przez nią obaw o swoje życie i mienie. Dalej Sąd wskazał, że treść Regulaminu Porządku Domowego wskazuje, że mógł zostać przyjęty na zebraniu właścicieli lokali w dniu 25 marca 2017 roku, czyli po zamontowaniu spornej kraty. Nadto powódka nie kwestionowała twierdzeń pozwanej, że otrzymała zawiadomiona o terminie tego zebrania po jego odbyciu. Podkreślił, że pozwana uzasadniając potrzebę funkcjonowania kraty powoływała się na względy bezpieczeństwa, co w ocenie Sądu dodatkowo zobowiązywała powódkę do przedłożenia materiału dowodowego potwierdzającego, że istnienie tej instalacji narusza prawa i interesy pozostałych właścicieli lokali.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wywiódła powódka wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenia na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie:

a) art. 12 ust. 1 ustawy o własności lokali przez jego niewłaściwą interpretację sprowadzającą się do tego, iż powódka montując kratę na zewnątrz ściany klatki schodowej, stanowiącej części wspólne nieruchomości, wykonywała przysługujące jej prawo do współkorzystania z części wspólnych zgodnie z ich przeznaczeniem i nie była w tym zakresie wymagana zgody Wspólnoty Mieszkaniowej,

b) art. 22 ust. 3 pkt 4 ustawy o własności lokali poprzez jego niezastosowanie tj. uznanie, iż montaż kraty na zewnętrznej ścianie klatki schodowej nieruchomości wspólnej nie wymaga zgody wspólnoty mieszkaniowej

W uzasadnieniu apelacji powódka wskazała, iż nie podziela stanowiska Sądu I instancji w zakresie interpretacji art. 12 ust. 1 ustawy o własności lokali i jednocześnie pominięciu art. 22 ust. 3 pkt 4 ustawy o własności lokali. Zdaniem powódki nie sposób zgodzić się z tym, iż montaż kraty antywłamaniowej (głównie taki cel montażu wskazywała pozwana) na częściach wspólnych nieruchomości tj. na ścianie klatki schodowej nie stanowi zmiany jej przeznaczenia. Ze zdjęć przedłożonych przez samą pozwaną wynika jak duży rozmiar ma zamontowana krata. Sama pozwana podkreślała, iż krata jest obszerna i zajmuje większość ściany klatki schodowej. W ocenie powódki bez znaczenia pozostaje w jaki sposób krata została zamocowana. Rozmiar kraty już choćby wskazuje, iż jej masywność wymagała specjalistycznego montażu do ściany i niewątpliwie jej naruszenia. W związku z tym powódka uważa, iż montaż zewnętrznych krat antywłamaniowych w budynku wspólnoty mieszkaniowej wymaga zgody właścicieli lokali wyrażonej w formie uchwały, gdyż montaż urządzeń na ścianie stanowiącej część składową nieruchomości wspólnej zmiana jej przeznaczenia, dlatego zastosowanie ma tutaj art. 22 ust. 3 pkt 4 ustawy o własności lokali. Apelująca dodała, że dla właścicieli nie jest obojętna estetyka budynku nie tylko na zewnątrz, ale i wewnątrz. Nie ma przy tym znaczenia estetyka wykonanej kraty pod względem czysto artystycznym, co podkreślała pozwana, gdyż poczucie smaku i artyzmu jest kwestią wysoce indywidualną. Zaznaczyła przy tym, że właściciel lokalu nie może umieszczać żadnych urządzeń w nieruchomości wspólnej samowolnie, wedle swojego uznania, nawet jeżeli w jego ocenie są „dziełem artystycznym”.

Odpowiedź na apelację powódki złożyła pozwana domagając się jej oddalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki zasługiwała na uwzględnienie.

Wstępnie zauważenia wymaga, że w tym postępowaniu Wspólnota Mieszkaniowa M. nieruchomości przy ul. (...) - F w M. domagała się nakazania G. P. przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez nakazanie jej usunięcia kraty zewnętrznej zamontowanej przed drzwiami wejściowymi do lokalu nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) - F w M. i przywrócenie do stanu poprzedniego ściany stanowiącej części wspólne nieruchomości budynkowej stanowiącej własność powódki.

W świetle tak zakreślonej podstawy faktycznej żądania pozwu nie budziło wątpliwości sądu odwoławczego, iż znajdowało swą podstawę prawną w art. 222 § 2 k.c., stanowiącym, iż przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń.

Przewidziane na kanwie cytowanego wyżej przepisu roszczenie jest środkiem ochrony petytoryjnej. Przysługuje właścicielowi w wypadku naruszenia przedmiotu tego prawa w inny sposób niż przez pozbawienie uprawnionego władztwa nad rzeczą (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 roku, II CK 678/04). Chodzi przy tym o trwałe

wkroczenie w sferę uprawnień właściciela przez osobę nieuprawnioną (vide E. Gniewek, [w:] System PrPryw, t. 3, 2013, Nb 324, s. 944). Podobnie jak ma to miejsce w przypadku roszczenia windykacyjnego, roszczenie negatoryjne znajduje zastosowanie w razie obiektywnego naruszenia cudzego prawa, zatem z punktu widzenia oceny zasadności żądania opartego na tym przepisie nie są istotne okoliczności podmiotowe leżące po stronie osoby ingerującej w cudzą własność, takie jak wina czy dobra lub zła wiara naruszydiciela (vide H. Ciepła, w: Komentarz, 2005, t. I, art. 147, s. 306, Nb 2; J. Rudnicka, G. Rudnicki, S. Rudnicki, w: Gudowski, Komentarz, 2016, Ks. II, art. 147, s. 137, Nb 1). Treścią roszczenia negatoryjnego jest żądanie przywrócenia stanu zgodnego z prawem oraz żądanie zaniechania innych naruszeń niż pozbawienie właściciela władztwa nad rzeczą. Sformułowanie przywrócenie stanu zgodnego z prawem można pojmować różnie. Zgodnie z ujęciem szerszym, chodzi tu o przywrócenie stanu, jaki by istniał, gdyby własność nie została naruszona. Żądanie to obejmuje zatem usunięcie wszelkich dokonanych bezprawnie zmian.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy odmiennie aniżeli sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, iż powództwo zgłoszone do rozpoznania w niniejszym postępowaniu w całości zasługiwało na uwzględnienie, albowiem analiza ogółu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy pozwalała na stwierdzenie, że powódka zdołała wykazać fakt zaistnienia wszystkich przesłanek powództwa negatoryjnego opartego na art. 222 § 2 k.c.

Godzi się bowiem zauważyć, iż bezspornie powodowa Wspólnota Mieszkaniowa jest właścicielem nieruchomości budynkowej wielolokalowej położonej w M. przy ul. (...) - F. Nie było pomiędzy stronami przedmiotem sporu w toku tego postępowania, iż pozwana na ścianach wewnętrznych klatki schodowej w budynku powódki zamontowała kratę zewnętrzną przed drzwiami wejściowymi do stanowiącego jej własność lokalu mieszkalnego położonego przy ul. właścicielem lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) / A19. Okoliczność tą potwierdza załączona do akt sprawy przez samą pozwaną dokumentacja fotograficzna (k. 70). Powódka twierdziła, że pozwana nie legitymowała się zgodą wspólnoty mieszkaniowej na założenie kraty, dlatego domagała się jej usunięcia dążąc do przywrócenia stanu poprzedniego (przywrócenia stanu zgodnego z prawem). Znamiennym jest, że pozwana w toku całego toczącego się w niniejszej sprawie postępowania nie twierdziła, ani na tą okoliczność nie przedstawiła żadnego dowodu, aby istotnie taką zgodę otrzymała.

Rozstrzygając, czy pozwana musiała taką zgodą się legitymować Sąd Odwoławczy miał na uwadze, że zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1892 tj. ze zm. ;) nieruchomość wspólną stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali. Jest oczywistym, że w ramach czynności prawnych za przedmiot posiadających wyodrębnienie własności lokali, nie sposób jest wymienić każdego elementu składającego się na ową nieruchomość wspólną i przesądzającym jest każdorazowo to, czy nie służy wyłącznie do użytku właścicieli wszystkich lokali lub choćby jednego z nich. Jak trafnie zauważono w orzecznictwie, ustawodawca w art. 3 ust. 2 ustawy o własności lokali odwołuje się do kryterium funkcjonalnego, wskazując, że nieruchomością wspólną są części nieruchomości, które "nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali". Nie chodzi tu o "użytek" w wąskim tego pojęcia znaczeniu, sprowadzający się do możliwości korzystania z danej części budynku czy gruntu, powiązanej z jej dostępnością. Pojęcie "użytku" w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy o własności lokali ma szerszy zakres, który musi być odnoszony właśnie do funkcji, jaką pełni dana część nieruchomości wspólnej. W konsekwencji, każda część, której znaczenie (funkcja) wykracza poza sferę odrębnego lokalu, powinna być uznawana za należącą do nieruchomości wspólnej (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 grudnia 2016 roku, I ACa 523/16, LEX nr 2250005).

W świetle powyższego nie może budzić zastrzeżeń stwierdzenie, iż takim elementem nieruchomości wspólnej w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy o własności lokali jest niewątpliwie wewnętrzna ściana klatki schodowej znajdującej się w budynku wielolokalowym, albowiem oczywistym jest, że ściana taka nie służy do wyłącznego użytku właściciela lokalu. Stanowi niezbędny element pomieszczenia w budynku, jakim jest klatka schodowa, która z uwagi na okoliczność, że służy zasadniczo wszystkim właścicielom lokali do przedostawania się do swych mieszkań nie może zostać zakwalifikowana jako urządzenie służące tylko właścicielowi któregoś z lokali.

W konsekwencji, ściany wewnętrzne klatki schodowej należał pod względem prawnym zakwalifikować do części wspólnych nieruchomości.

Okoliczność ta jest o tyle istotna, iż zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o własności lokali zarząd nieruchomością wspólną w przypadku tzw. dużej wspólnoty mieszkaniowej decyzje dotyczące nieruchomości wspólnej podejmuje zarząd wspólnoty mieszkaniowej. Ustawodawca przewidział przy tym, że o ile czynności zwykłego zarządu podejmuje zarząd samodzielnie (art. 21 ust. 1 ustawy o własności lokali), to już do podjęcia przez zarząd czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu potrzebna jest uchwała właścicieli lokali wyrażająca zgodę na dokonanie tej czynności oraz udzielająca zarządowi pełnomocnictwa do zawierania umów stanowiących czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu w formie prawem przewidzianej (art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali). Zgodnie z art. 22 ust. 3 ustawy o własności lokali czynnościami przekraczającymi zakres zwykłego zarządu są m.in. zmiana przeznaczenia części nieruchomości wspólnej. Do dokonania takich czynności konieczne jest podjęcie przez właścicieli lokali tworzących wspólnotę mieszkaniową stosownej uchwały.

Skoro pozwana dokonała czynności polegającej na zamontowaniu zewnętrznej kraty na ścianie klatki schodowej stanowiącej część wspólną nieruchomości w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy o własności lokali, a zamontowanie tej kraty – z uwagi chociażby na jej znaczny rozmiar - spowodowało istotną zmianę elementu nieruchomości wspólnej jaki jest ściana klatki schodowej wpływając znacząco na jej estetykę i użytkową wartość (ściana w obecnym kształcie nie nadaje się do innego użytku np. nie można na niej zawiesić tablic czy innych elementów), to w tej sytuacji nie powinno budzić wątpliwości, że pozwana winna była legitymować się uchwałą członków Wspólnoty Mieszkaniowej zezwalającej jej na dokonanie tak znacznej ingerencji w części wspólne nieruchomości. Bezsprzecznie tymczasem pozwana nie uzyskała w tym przedmiocie nie tylko odpowiedniej uchwały właścicieli lokali, ale nawet zgody zarządu wspólnoty, który na mocy art. 22 ust. 1 ustawy o własności lokali jest upoważniony do samodzielnego dokonywania czynności zwykłego zarządu nieruchomością wspólną.

Wprawdzie Sąd Okręgowy dostrzega, iż pozwana jako właścicielka lokalu mieszkalnego położonego w budynku powódki, jako członek Wspólnoty Mieszkaniowej, ma z mocy art. 12 ustawy o własności lokali prawo do współkorzystania z nieruchomości wspólnej, to jednak nie można tracić z pola widzenia tego, że może to czynić tylko zgodnie z jej przeznaczeniem. Każdy właściciel zostaje zatem ograniczony w prawach do korzystania ze współwłasności w ten sposób, że nie może z niej korzystać wyłącznie do swoich potrzeb, a jedynie może z niej współkorzystać (korzystać razem z innymi) i to tylko zgodnie z jej przeznaczeniem. Na uwagę zasługuje trafny pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż elewacja budynku jest częścią wspólną nieruchomości w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy o własności lokali, która nie jest niezbędna do korzystania przez właścicieli ze swoich lokali, zgodnie z ich przeznaczeniem. To determinuje wniosek, że w zakresie, w jakim nieruchomość wspólna nie jest niezbędna do korzystania z lokalu zgodnie z jego przeznaczeniem, wspólnota mieszkaniowa ma prawo określić zasady korzystania z części wspólnych budynku, podejmując uchwałę w przedmiocie zmiany przeznaczenia części nieruchomości wspólnej w trybie art. 22 ust. 3 pkt 4 ustawy o własności lokali Umieszczanie na elewacji budynku wszelkich tablic, banerów i innego tego rodzaju elementów jest zmianą przeznaczenia tej części nieruchomości wspólnej i wykracza poza zakres korzystania z nieruchomości wspólnej, co z kolei wymaga podjęcia stosownej uchwały określającej zasady korzystania (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 lipca 2016 roku, I ACa 152/16, LEX nr 2121894).

Podzielając powyższy pogląd i odnosząc jego istotę do realiów rozpatrywanej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że wewnętrzna ściana klatki schodowej nie jest niezbędna do korzystania przez pozwaną z jej lokalu mieszkalnego zgodnie z jego przeznaczeniem, dlatego wyłącznie wspólnota mieszkaniowa miała prawo podjąć decyzję co do zmiany sposobu przeznaczenia tego elementu. Tymczasem pozwana na skutek podjętych przez nią działań niejako faktycznie „zawłaszczyła” części ściany klatki schodowej stanowiącej nieruchomość wspólną montując na niej kratę zewnętrzną. Podkreślić trzeba, a czego pozwana zdaje się zupełnie nie dostrzegać, iż niedopuszczalne jest samowolne decydowanie przez właściciela lokalu wchodzącego w skład wspólnoty mieszkaniowej o zmianie przeznaczenia części wspólnych nieruchomości i to bez względu na to, czy dana czynność obiektywnie powoduje jakiegokolwiek niedogodności po stronie pozostałych członków wspólnoty mieszkaniowej czy też nie. Jeżeli tylko określona czynność ma dotyczyć części wspólnej nieruchomości i wywołuje skutek w postaci zmiany sposobu korzystania z niej, to ogół członków wspólnoty mieszkaniowej ma wyłączne prawo podejmowania decyzji, czy na taką czynność wyraża zgodę, czy nie. Żaden z

właściciele lokali nie może arbitralnie decydować w jaki sposób mają być wykorzystywane poszczególne elementy części wspólnych nieruchomości.

Z powyższych względów działanie pozwanej ocenić zatem należało jako samowolne i bezprawne, wobec żądanie zgłoszone do rozpoznania w tym postępowaniu zasługiwać musiało na uwzględnienie, gdyż zaistniały ku temu ujęte w art. 222 § 2 k.c. przesłanki uzasadniające roszczenie petytoryjne Wspólnoty Mieszkaniowej. Pozwana nie legitymowała się zgodą na dokonanie zmiany przeznaczenia elementu części wspólnej nieruchomości, co uprawniało stronę powodową do domagania się przywrócenia stanu zgodne z prawem.

Tak przyjmując Sąd Okręgowy w uwzględnieniu apelacji powódki zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż nakazał pozwanej usunięcie kraty zewnętrznej zamontowanej przed drzwiami wejściowymi do jej lokalu i przywrócenie do stanu poprzedniego ściany stanowiącej części wspólne nieruchomości budynkowej wielolokalowej położonej w M. przy ul. (...) - F, jednocześnie w razie niewykonania powyższego zobowiązania przez pozwaną, upoważnia powódkę do dokonania powyższej czynności na koszt pozwanej. Przy czym uznając termin 14 dni na dokonanie w/w czynności od daty wydania orzeczenia w sprawie za zbyt krótki choćby z uwagi na konieczność zorganizowania przez pozwaną ekipy remontowej która usunie kratę i usunie zapewne powstałe w ścianie dziury, sąd odwoławczy za odpowiedni w tym zakresie uznał okres do dnia 31 maja 2018 roku mając również na uwadze, że celowym było zapewnienie pozwanej czasu niezbędnego do ewentualnego uzyskania zgody wspólnoty mieszkaniowej na zamontowanie kraty przed drzwiami wejściowymi do lokalu, co niejako automatycznie zniweczy obowiązek pozwanej jej usunięcia. W związku z tym taki też termin ustalono na dokonanie przez pozwaną nakazanej jej czynności, jednocześnie w części, w jakiej powódka wносиła o ustalenie szybszego terminu spełnienia tego obowiązku, żądanie strony powodowej oddalono.

Powyższa zmiana skutkowała jednocześnie konieczność rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania jakie toczyło się sądu pierwszej instancji, o czym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. stosownie do reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec ostatecznego uwzględnienia powództwa niemal w całości, zasądzono od pozwanej jako strony przegrywającej spór przed sądem, na rzecz strony powodowej kwotę 1.132 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzone na rzecz powódki koszty postępowania przed sądem pierwszej instancji składały się: opłata od pozwu - 215 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w osobie radcy prawnego - 900 złotych, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżone orzeczenie w powyższym zakresie, o czym orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

W zakresie, w jakim apelacja strony powodowej nie doprowadziła do zmiany wyroku sądu pierwszej instancji (tj. w zakresie ustalenia terminu wykonania przez pozwaną nałożonego nań obowiązku), została jako bezzasadna oddalona, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w punkcie drugim wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Przyjmując, że strona powodowa wygrała spór przed sądem drugiej instancji, stwierdzić należało, że pozwana obowiązana jest zwrócić poniesione przez nią koszty instancji odwoławczej. W postępowaniu apelacyjnym powódka poniosła jego koszty w kwocie 665 złotych, w tym kwotę 215 złotych tytułem opłaty od apelacji oraz kwotę 450 złotych tytułem wynagrodzenia swego pełnomocnika. Wysokość wynagrodzenia radcy prawnego reprezentującego powódkę ustalono zgodnie z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.). W związku z tym taką właśnie kwotę zasądzono od pozwanej na rzecz powódki w punkcie trzecim sentencji wyroku.

SSO Karina Marczak SSO Tomasz Sobieraj SSO Zbigniew Ciechanowicz